

Korak se mi skrivoma vrača
kot tujcu, ki póta ne vé.
Po sencah, ki jočejo v vrtu,
prikazni dalij ihté.

V daljavi plava glas zvóna,
ki živim je z mrtvimi vez.
Noč — morje otokov samote —
razliva se čez in čez.

In kliče me z mize svetilka
in misel, ki blodi skoz mir,
in star naslanjač, ves oguljen,
in prazen, nestrpen papir.

Carles Riba

MORDA Morda si le senca, vsa bežna in nasmejana,
SI LE SENCA... le sled hrepenenja, ki trmasto v duši mi biva,
da z mesom odela te je le misel pregnana
in si od krvi mojih bojov razvneti in živa.

O ljuba, mogoče je mili vzdihljaj, ki prihaja
od tebe, le zven hrepenenja, ki v meni odmeva,
prelit v jezik glasbe, da z videza, ki te obdaja,
le moje veselje nad tabo kot sonce odseva.

A ljubil te bom, v telesu in duhu spoznano;
zbežala bo senca; in skrb mi edina postala
bo tisto, kar v meni ne umre, kar umrlo bo z mano —
in kar le ti sama, o ljuba, do dna boš spoznala.

O, TI, O, ti zeleni, kristalni svod nad mano, zapri se!
ZELENI SVOD... Skriti studenci in ti, vetre, ki nisi kaj več
kot le migljanje tišine, posnemajte blago spokojnost,
ki se vanjo ta hip vse bolj spozablja mi kri!
Spanec vesoljni počasi umirja valove, ki šumno
pljuskajo vsenaokrog ob melanholični vrt.

V duši spokojni sem kot brodolomec, ki v skalah otoka,
 kamor zanese ga val, hipoma spet prepozna
 rodno deželo mladosti; pa nič se ne čudi; in pôlmrak
 vse bolj jasni mu stezò — bajni, otroški svet! —
 stèzo, ki spet sem izbral jo postaran in beden, a vendar
 venomer bolj razvnet — obotavljiv vse bolj,
 kajti ta pot vodi v noč — da privede me k skrivni nevesti,
 kjer hrepenenja izbruh čaka me slednji hip,
 da drug drugemu bova ljubezenski dar skrivnosti —
 noč z radóstjo v očeh, noč tam onstran noči!

J. V. Foix

POGOSTO Pogosto vidim se: grem skoz samote
 VIDIM SE... v antični tuniki potrť in sam,
 prek trat neznanih grem, čez škrlilja gmote,
 skoz brezna, ki me vlečejo drugam.
 In pravim si: Skoz kakšne davne kraje
 — pod mrtvim nebom — preko kakšnih trat
 ves zmeden tavaš? Kam opotekáje,
 h kateri zvezdi čudo greš iskat?
 Sam, sem nesmrten. Kraj vsenaokrog
 je izpred tisoč let; vse mi je znano,
 sem kot domá; naj grem v puščavo, v log,
 pa na snežnik — v vsem prepoznam poljano,
 kjer sem že bil, in past, ki v njej me Bog
 drži. Ali hudičevo ukano.

BILI SMO TRIJE, Bili smo trije, v trgatvah somráčnih skrivači,
 BILA SVA DVA, S pátoko v rôkah in z morjem v očeh,
 BIL SEM SAM, Ko v sóli gozdov se kadi po žlebeh
 BILI SMO NIHČE In otroško ihtenje praskeče v globači.

Bila sva dva, na zvezdni skali stojé,
 Brez puščíc in brez prače srce krvavi,
 Ko pušče goré in smola ihti
 Po skritih lužah, kjer se svetilke plásté.